

[Landbrugsministeren.]

relserne adgang til at iværksætte bekæmpelse af muldvarpe uden forud indhentet godkendelse fra landbrugsministeren, idet selv en kort udsættelse let medfører, at det rette tidspunkt for bekæmpelsen forpasses. Forslaget indeholder desuden hjemmel for kommunerne til ved kommunalt samarbejde at gøre bekæmpelsen mere effektiv i egne, hvor muldvarpen er så udbredt, at betydende erhvervsinteresser skades.

Disse bestemmelser findes i § 1, der dog bevarer landbrugsministerens adgang til at meddele kommunalbestyrelser pålæg om at foretage muldvarpekæmpelse. Herved vil landbrugsministeren fortsat have mulighed for at foranledige bekæmpelse iværksat i større områder, f. eks. et eller flere amter, hvor det let kan medføre forsinkelse at overlade bekæmpelseskampagnen til kommunalt initiativ, samt i tilfælde, hvor en enkelt kommunalbestyrelse skulle vise sig uvillig til at deltage i de omliggende kommuners bekæmpelsesarbejde.

Efter forslaget § 2 vil kravet om, at giftudlæggerne skal autoriseres af politimesteren, blive afskaffet. Kravet om autorisation findes overflødig, bl. a. fordi risikoen for mennesker og husdyr i forbindelse med udlægning af gift for muldvarpe er langt mindre end den, der er forbundet med udlægning af rottegift, hvor autorisation ikke kræves, og fordi arbejdet ved de større bekæmpelseskampagner ofte udføres af firmaer, der benytter eget, særligt uddannet personale. Efter de gældende regler skal disse personale autoriseres af den lokale politimester efter lokal indstilling, hvilket ofte medfører generende forsinkelse. Af hensyn til, at ejerne og brugerne af de ejendomme, der omfattes af bekæmpelsen, ikke kan modsætte sig giftudlæggerens virksomhed, har man dog fundet det nødvendigt at kræve, at giftudlæggerne forsynes med kommunens legitimation.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til de udførlige bemærkninger til lovforslaget, skal jeg herved anbefale forslaget til

en hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Uden for dagsordenen har den højtærede justitsminister ordet, for at han kan fremsætte det i dag for hans vedkommende anmeldte lovforslag.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændringer i lov om rettens pleje. Lovforslaget omfatter regler om sagføreres møderet for højesteret, voteringsordningen i højesteret og nordiske sagføreres møderet.

De nugældende regler om sagføreres møderet for højesteret er i korthed følgende: kun højesteretssagførere har almindelig møderet for højesteret. For at opnå højesteretssagførerbeskikkelse skal man have været i virksomhed som landsretssagfører i 8 år og have bestået højesteretssagførerprøven. Denne består i at procedere mindst 4 mundtlige sager for højesteret i løbet af 1½ år, og prøven er bestået, såfremt den prøvede opnår højesterets erklæring om, at han findes egnet til at få beskikkelse som højesteretssagfører. Landsretssagførere har en begrænset møderet for højesteret. Når de har haft beskikkelse som landsretssagfører i 8 år og fået erklæring fra vedkommende landsret om, at de er øvede i procedure, kan de give møde for højesteret i „egne sager“, d. v. s. sager, som de personlig eller ved autoriseret fuldmægtig har udført i landsretten. Denne møderet for landsretssagførere bortfalder, dersom højesteret skønner, at vedkommende efter gentagen procedure eller på anden måde har vist sig uegnet til at procedere for højesteret.

Spørgsmålet om ændring af reglerne om sagføreres møderet for højesteret rejstes i folketinget i foråret 1953. I det folketingsudvalg, der behandlede et lovforslag om udvidelse af antallet af dommere i højesteret, drøftedes det, om det var rimeligt at opretholde højesteretssagførerprøven. Det fremhævedes i udvalget, at prøven i bedste